

Phạm Văn Thuận

Đêm Đầu Trong Thành Phố

Thà loay hoay mãi mới tìm ra được chỗ để cái xe đẩy hành lý. Anh chất cái va li nhẹ tênh lên xe đẩy rồi đẩy thẳng đến dãy bàn có hàng chữ “luồng xanh”, tức là không có hàng phải khai báo, khác với “luồng đỏ”. Thà về thăm lại quê hương sau hai mươi lăm năm xa cách, về thăm lại thành phố thân yêu mà một thuở đã từng là Thủ đô tự do và giàu đẹp được mọi người trên khắp toàn cầu gọi đến với một mỹ từ: Hòn Ngọc Viễn Đông.

Về thăm lại quê hương, Thà dự tính sẽ đi từ Nam ra Bắc mà chắc chắn anh sẽ đến và lưu lại vài ngày ở thị xã Ninh Hoà-Dục Mỹ, là nơi Thà đã từng có những tháng ngày làm việc trong những thời điểm sôi động thời lửa đạn chiến tranh và, những tháng ngày thật nhiều kỷ niệm của một thời yêu đương lãng mạn với người con gái sinh trưởng tại đây. Tuy đã ba mươi hai năm hơn trôi qua nhưng lúc nào Thà cũng luôn tự hỏi vì đâu tình yêu của anh và người con gái đó phải chia ly không một lời giã từ và nay nàng còn sống ở đó hay đã mất, hay nàng cũng đã phải bỏ nước ra đi làm thân lưu vong nơi xứ người như anh.

Rời phòng quan thuế phi trường Tân Sơn Nhất vào lúc 15h15 phút, Thà đón chiếc taxi của hãng Airport để đi vào thành phố. Vừa qua khỏi cổng Phi Long

cũ, người tài xế taxi trẻ tuổi có ánh mắt nhìn đầy thân thiện hỏi anh muốn về đâu. Thà cho biết là anh muốn tạm trú ở cái khách sạn nào đó trên đường Phạm Ngũ Lão gần khu “Tây ba lô”. Người tài xế taxi đưa Thà đến khách sạn Bông Sen, cách cái khu mà Thà nói khoảng hai trăm thước.

Sau khi nhận phòng, Thà tắm rửa qua loa rồi lúc 17h45 phút anh rời khỏi khách sạn để đi dạo đêm trong thành phố và sau đó anh sẽ vào một nhà hàng sang trọng để ăn tối.

Vừa ra khỏi khách sạn, Thà nhìn thấy nhiều người đang đi trên đường phố có cầm trên tay chiếc áo mưa. Thời tiết trong những ngày này cũng khá mát mẻ khi ánh mặt trời dần khuất dạng, nhưng nếu bất chợt có một cơn mưa đổ xuống thì sẽ hết thú vị với cảnh dạo phố về đêm. Thà trở lên phòng ngủ lấy hờ theo chiếc áo vest cầm tay. Biết đâu khi đêm về trời trở lạnh có cái áo khoác vẫn hơn không.

Thà đi ngang qua nơi có nhà ga xe lửa Sài Gòn trước kia và bây giờ đã được phá bỏ đi để thay vào đó là một công viên thật rộng lớn và rất đẹp. Kỷ niệm ngày thơ ấu bỗng trở về làm trái tim Thà đau thắt lại như có ai vừa bóp mạnh vào khi anh nhớ lại ngày xa xưa ấy anh thường được theo mẹ ra ga này thật sớm khi mặt trời vẫn còn ngủ yên để theo chuyến xe lửa về Lộc Ninh thăm người cha thân yêu đang làm công nhân đồn điền cao su. Tất cả bây giờ đã qua hết, tất cả đã trở thành quá khứ với những kỷ niệm thuở ấu thơ thật êm đềm bên mái ấm gia đình luôn vang tiếng cười của những người thân ruột thịt.

Có lẽ vì thời tiết mát lạnh? Hay vì một lý do nào đó mà trong công viên hiện không có một bóng người. Thà tiếp tục bước thẳng qua bên chợ Sài Gòn. Hình như chợ Sài Gòn không có nhiều thay đổi mấy ở phía bên ngoài. Có lẽ đây là điều rất hay mà nhà cầm quyền thành phố đã quyết định vẫn cho duy trì nguyên trạng trong khi gần như toàn thành phố đang thi nhau xây dựng

những cao ốc chọc trời và những toà nhà khá đồ sộ. Vì đã tối nên các cửa ra vào bên trong chợ đã được đóng kín. Phía trước mặt Thà là công viên Quách Thị Trang nơi mà một thời anh đã từng nông nổi theo bạn bè tham dự những cuộc biểu tình chống chiến tranh. Thà nhìn sang phía bên đầu đường Lê Lợi, nơi có cái bốt cảnh sát Lê Văn Ken ngày nào, chứng tích của một thời loạn ly trên quê hương, nay đã được thay vào đó là một cửa hàng bán mắt kiếng quốc doanh.

Bệnh viện Sài Gòn vẫn còn đó. Nhìn bệnh viện gợi nhớ lại kỷ niệm năm xưa. Ngày còn nhỏ Thà đã hơn một lần theo mẹ ra đây nhờ răng. Lúc đó bệnh viện không có, hoặc chưa có thuốc tê nên nhỏ...sống; mà lại nhỏ răng hàm nên rất đau đớn. Một kỷ niệm mà anh không bao giờ quên được.

Thà thả bộ thật chậm rãi để nhìn hàng quán hai bên đường cho đến khi anh ra tới đường Tự Do cũ mà bây giờ tên mới là Đồng Khởi. Thà vào ăn tối trong một nhà hàng có tên là Việt Nam. Nhà Hàng Việt Nam.

Hai mươi lăm năm trước, trước khi rời bỏ quê hương, Thà thường cùng bạn bè vào đây ăn uống gần như mỗi tuần. Nhà hàng trang trí rất sang trọng với đội ngũ tiếp viên thật lịch sự.

Vừa ngồi vào bàn, Thà nghe người phục vụ hỏi một người phụ nữ ngồi ở cái bàn đặt ở một góc phòng không xa bàn của anh lắm.

- Thưa cô đi mấy người?

- Một mình tôi thôi.- Người phụ nữ trả lời.

Thà hướng ánh mắt nhìn về phía người đàn bà. Anh đoán cô ta khoảng độ ba mươi lăm tuổi. Mái tóc dài được tết gọn lên hai bên để lộ ra đôi mắt to, sống mũi cao và với cái miệng nhỏ nên khuôn mặt cô nhìn thật quý phái. Người phụ nữ đó mặc cái áo sơ mi hơi mỏng và được bỏ trong cái quần tây. Quần và áo cô ta mặc hoàn toàn màu tím, được gói gọn trong một thân thể khá đầy đặn và cao nên cô ta có nhân dáng thật sang trọng. “Có lẽ đôi giày cô ta

mang cũng màu tím.”- Thà đoán vậy vì đôi giày cô ta đang mang được cô gác cái bàn chân phải lên gót chân trái và co lại dưới cái ghế cô ta đang ngồi mà ánh sáng trong nhà hàng thì không thể nào rọi sáng tới đó được.

Cách ăn mặc của người phụ nữ này mà những người Việt Nam sinh sống bên quốc gia mà Thà đang tạm dung thường gọi là ‘mặc đúng tông’.

Thà đứng lên bước đến trước mặt người phụ nữ,nhìn thẳng vào đôi mắt to và đẹp của nàng,anh nói:

- Chào cô,tôi được biết cô đi một mình,tôi cũng đi một mình.Tôi rất lấy làm vinh hạnh nếu cô cho phép tôi được ngồi cùng bàn với cô.

Người phụ nữ ngược đôi mắt to và đẹp lên nhìn Thà có vẻ hơi ngạc nhiên.Nhưng liền lúc cô ta đưa bàn tay chỉ vào cái ghế trống trước mặt và nói:

- Vâng,xin mời anh cùng ngồi.

Thà quay trở lại nơi anh vừa ngồi và cầm cái áo vest lên qua máng ra sau cái ghế trống mà anh sẽ ngồi rồi tự giới thiệu:

- Tôi tên Thà.Tôi ở bên kia mới về.

- Bên kia về? Bên kia là bên nào?

- À,xin lỗi cô,tôi sống ở nước ngoài và mới về thành phố chiều hôm nay.

- A ! anh là Việt kiều à.Tôi tên là Lan.

- Hân hạnh được biết cô Lan.Vâng,người ta gọi chúng tôi là Việt kiều nhưng cá nhân tôi thì không thích được gọi như vậy.

- Anh ở nước nào ?Anh về đây và ở đâu ?

- Tôi ở Hòa Lan cô Lan ạ...

- Hòa Lan và Hà Lan là một có phải không anh ?Cô Lan ngắt lời tôi và hỏi với đôi mắt mở to lên trông rất mê hồn.

- Trước kia chúng tôi gọi là Hòa Lan và bây giờ người trong nước gọi là Hà Lan.Tôi về đây và tạm trú ở khách sạn Bông Sen gần khu “Tây ba lô”.Tôi

phải ở khách sạn vì tôi không còn một người thân nào sinh sống ở đây.

- Ở khu đó vui và có lẽ hợp với anh hơn?

- Có lẽ vậy. Hai ngày nữa hai người bạn của tôi cũng về đây. Hai người bạn đó muốn chúng tôi những ngày ở Sài Gòn nên đến ở khu đó vì ở thành phố này tôi nghe nói là sau mười hai giờ đêm những chỗ vui chơi sẽ không còn chỗ nào mở cửa nữa, chỉ ở khu đó là có những cái bar mở khuya. Như cô xem, bây giờ là bảy giờ mười phút tối mà bên nước tôi mới là một giờ mười phút chiều. Lát nữa đây khi thành phố vào nửa đêm thì bên tôi mới vào buổi tối. Có lẽ cũng phải mất đôi ba ngày mới quen được giờ giấc cô Lan ạ.

- Anh chọn nhà hàng này thì theo tôi đoán có lẽ là do anh thèm ăn món ăn Việt Nam có phải vậy không anh? Ở đây nấu ăn khá lắm! Năm năm trước, cứ mỗi tuần là tôi vào đây cũng hai hoặc ba lần. Để tôi gọi thức ăn cho anh thưởng thức nhé.

- Cùng cô Lan thưởng thức chung chứ. Ở thành phố này có gì giải trí vui không cô?

- Anh muốn giải trí thứ gì cũng có hết. Phía tay mặt của nhà hàng này, cũng gần đây thôi có một vũ trường tên là Maxim mà ban nhạc chơi rất hay. Năm năm trước, cứ vào những ngày cuối tuần không bao giờ vắng mặt tôi.

- Hay quá, vậy lát nữa đây tôi xin mời cô Lan cùng đến đó nhé. Đi đến bất cứ nơi nào mà có thổ địa hướng dẫn thì không gì bằng.

- Anh Thà dùng rượu mạnh hay rượu chát?

- Cô Lan muốn uống thứ gì thì tùy cô. Còn tôi có lẽ chỉ nên uống một hai ly bia là tốt vì tôi có một cái tật là hễ uống vài ly rượu mạnh vào thì mọi người đàn bà mà tôi gặp tôi đều thấy họ thật đáng yêu và đẹp.

- Cái tật đó anh Thà cũng nên duy trì vì theo tôi thì không có gì đáng phải phàn nàn cả.

Trong lúc ăn, Thà lén quan sát Lan. Lan ăn uống rất từ tốn và nhai khá kỹ

trước khi nuốt.Nhìn cách Lan ăn uống,anh nghĩ Lan phải là người phụ nữ
thùy mị.Qua phong cách nói chuyện vừa rồi chứng tỏ Lan là người có học và
thông minh.Thà ao ước được làm bạn với Lan và anh cũng không muốn thất
mắc vì sao Lan lại đi ăn tối có một mình.

Dưới ánh đèn mờ,trông Lan thật đẹp và dễ thương.Nàng luôn gấp thức ăn
vào chén cho anh,mỗi lần như vậy Lan thường kèm theo một nụ cười mỉm
thật đẹp.

Tính ra Thà hơn Lan đến mười tám tuổi,nếu nàng ba mươi lăm tuổi như anh
đoán.Hỏi tuổi Lan cho biết chính xác là điều anh chẳng ngu dại gì phạm
phải.Những món ăn mà Lan gọi ra đều là những món ăn ‘ tử ’ của anh.Nào là
bì cuốn,gỏi cuốn,nem nướng ,bánh xèo và có cả đầu cá lóc hấp nữa. Toàn là
những món ăn...chết người.

***

Lan và Thà rời Nhà Hàng Việt Nam và lúc 20h 45phút.Cả hai cùng sánh vai
nhau bước đến vũ trường Maxim cách nhà hàng khoảng độ ba trăm thước.
Thời tiết lúc này hơi lạnh lạnh nên Lan xoa xoa hai bàn tay vào cánh
tay,khoảng từ vai đến khuỷu tay. Thà thấy vậy nên khoác chiếc áo vest lên
người Lan và nói:

- Lan khoác tạm cái áo của tôi cho đỡ gió.Thời tiết này rất hợp với tôi và tôi
chỉ cảm thấy mát chứ không có gì là khó chịu.

Lan tiếp nhận cái áo vest của Thà một cách rất chân tình và thích thú.Lan
không bao giờ hà tiện với Thà những nụ cười.

Có vài em bé chạy theo hai người mời mua kẹo.Thà mua hai thỏi kẹo
chewing gum.Một thỏi anh bỏ vào túi chiếc áo vest.Một thỏi anh mở ra mời
Lan một miếng.

Vũ trường Maxim đêm nay khá đông khách. Khi Lan và Thà vào hẳn bên trong cũng là lúc người trưởng ban nhạc đang nói lời chào khách và tuyên bố buổi dạ vũ được bắt đầu. Ban nhạc mở đầu bằng bản hòa tấu điệu Paso. Thà đưa tay mời Lan ra sàn nhảy.

Rất nhiều lần trong đời mà Thà đã đi vũ trường và nhảy với không biết bao nhiêu người phụ nữ, tuyệt nhiên không có một người phụ nữ nào nhảy nhẹ nhàng như Lan đêm nay. Đưa Lan bước theo nhịp của tiếng nhạc mà anh cứ tưởng anh nhảy có một mình. Thà cũng không ngờ đêm nay những bước chân của anh sao lại điêu luyện đến như thế. Thà đưa Lan đi những bước chân liên tục của tất cả những vũ điệu mà ban nhạc đã trình bày. Đến điệu slow, Lan ôm Thà thật sát vào ngực nàng. Mái tóc nàng tỏa ra mùi thơm gì đó thật lạ mà anh chưa được thưởng thức hương thơm này một lần nào. Hai tay Thà ôm lấy lưng của Lan và anh xoa nhẹ nhẹ lên đó. Lan tiếp nhận cử chỉ âu yếm của Thà bằng cách cũng siết mạnh anh hơn vào người nàng. Thà thật sự ao ước sao cho người ca sĩ cứ hát mãi bản slow này mà không ngừng nghỉ. Sự mê mẩn của anh phải dừng lại khi người ca sĩ cúi chào khách để chuyển qua thể điệu cha cha cha.

Mười hai giờ đêm Lan và Thà rời vũ trường khi các ngọn đèn trong phòng đã được mở sáng. Bên ngoài trời lạnh hơn một chút. Lan đã mặc hẳn chiếc áo vest của Thà vào người. Trông nàng trong cái áo vest anh thấy nàng càng xinh đẹp và sang trọng hơn.

Thà đón một chiếc xe taxi. Khi vào trong xe, anh hỏi Lan có muốn đi ăn một chút gì trước khi về không. Nàng từ chối và cho biết là cảm thấy hơi lạnh, nàng muốn về nhà.

Người tài xế taxi chạy theo lời chỉ đường của Lan. Đến ngã ba chợ Hòa Hưng, xe rẽ trái vào đường Tô Hiến Thành xưa mà bây giờ vì quá tối nên Thà không biết có đổi tên gì mới không. Xe chạy qua khỏi “Đơn vị 3 quân

trị” năm xưa khoảng hơn bốn trăm thước thì ngừng trước một cái hẻm rất lớn mà chiếc taxi có thể chạy vào dễ dàng nhưng Lan bảo xe ngừng phía ngay đầu hẻm.

Lan quay qua bắt tay Thà và nàng đưa mặt cho anh hôn. Nắm bàn tay mềm dịu và khá lạnh của Lan thật lâu như muốn truyền hơi ấm qua cho nàng, Thà nói lời cảm ơn Lan và hứa sẽ quay lại đón Lan vào những đêm kế tiếp.

Nàng cúi đầu không nói gì và bước ra khỏi xe rồi đi thẳng vào con hẻm.

Trên đường về khách sạn, Thà sung sướng và tự mỉm cười khi nghĩ rằng không ngờ anh lại có một đêm đầu trong thành phố thật tuyệt vời như vậy.

***

Thà đi tới đi lui từ đầu con hẻm đến cuối cái con hẻm này đã bốn lần từ lúc 17h45 phút và, bây giờ đã gần 19h rồi mà không một ai biết tên người phụ nữ anh muốn tìm.

Thà không thể lầm lẫn được với những cái hẻm khác vì ở đầu ngõ vào hẻm này có một cây cột đèn và một tấm bảng đề nhà bán mà anh đã ghi rất kỹ vào trong đầu.

Thà giận anh vô cùng vì đã không hỏi địa chỉ của Lan trước khi chia tay.

Đây là con hẻm lớn với những căn nhà cũng cao tường và kín cổng. Mỗi khi Thà bấm chuông một nhà nào, những người trong nhà nhìn ra và khi thấy anh là người lạ thì họ đi ra với vẻ miễn cưỡng và trên nét mặt lộ nét không vui lắm.

Chưa biết tính cách nào thì một người đàn ông từ trong bóng tối của một căn nhà không cách xa chỗ anh đang đứng là mấy, bước đến bên anh hỏi:

- Anh tìm cô Lan hả? Trông cách ăn mặc của anh tôi đoán anh không phải là người ở trong nước.

- Vâng, thưa anh. Tôi ở nước ngoài mới vừa về ngày hôm qua và...

- Hèn gì anh không biết.

Chỉ tay về phía xa xa, người đàn ông nói tiếp :

- Cái căn nhà màu tím ở phía trước có trồng một cây Phượng đó anh thấy không. Đó là nhà của cô Lan. Đến đó anh hỏi bà Thảo là má của cô Lan thì anh sẽ rõ.

Thà cảm ơn người đàn ông và bước vội về phía căn nhà có cây Phượng phía trước. Nhìn vào trong nhà, anh thấy có một người đàn bà đang nằm trên bộ salon và đang xem truyền hình. Thà bấm

chuông, người đàn bà ngồi dậy ngoái cổ nhìn anh và hỏi vọng ra :

- Ông tìm ai ?

- Thưa bác, cho tôi hỏi có phải đây là nhà của cô Lan con bà Thảo không ạ. Người đàn bà có lẽ đúng là bà Thảo nên khi nghe anh kể Lan, bà đi thật nhẹ ra mở cổng và hỏi:

- Ông là ai và hỏi con Lan có việc gì không?

Sợ bà Thảo nghi ngờ anh có ý không tốt với con gái bà nên Thà vội nói :

- Thưa bà, tôi ở nước ngoài mới về đây chiều hôm qua. Cả buổi tối hôm qua tôi đi ăn với cô Lan. Sau đó tôi đưa cô Lan về đây và cô ấy còn giữ của tôi cái áo vest.

- Ông nói sao ? Ông nói ông đi chơi với cái Lan nhà tôi tối hôm qua à ? Như vậy thì ông đến làm địa chỉ rồi đó.

Sợ bà Thảo bỏ vào nhà nên Thà đành nói láo :

- Chính tôi đưa cô ấy vào nhà này đêm hôm qua mà.

- Nhưng... tôi nói cho ông biết là... cái Lan nhà tôi qua đời đã năm năm nay rồi thì làm sao có chuyện ông đi chơi với nó đêm hôm qua được.

Thà vẫn nghĩ bà Thảo sợ anh làm hại con gái bà nên anh cố vớt vát :

- Thưa bà, tôi là người đàn ông chứ tôi không hề có ý gì xấu với cô Lan

.Xin bà tin tôi và cho tôi gặp Lan một lần.

- Cái ông này thật...

Vừa lúc đó có tiếng người con gái từ sau nhà vọng ra hỏi mà Thà nhận ra không phải tiếng nói của Lan.

- Chuyện gì vậy mẹ ?

- Con ra đây ngay.Có ông này nói là đêm qua đã đi chơi với chị Lan mày nè. Người con gái nghe nói đã chạy thật mau ra gặp Thà.Nhìn cô gái vừa từ nhà trong đi ra là Thà biết anh đã đến đúng địa chỉ vì cô gái mới đi ra giống Lan như đúc một khuôn mặt.

Thà kể lại câu chuyện mà anh đã gặp Lan và đi chơi suốt buổi tối hôm qua rồi sau đó đưa Lan về đây.Người em của Lan nghe Thà nói thì cứ trố mắt nhìn anh đầy vẻ ngạc nhiên xen lẫn vẻ kinh hoàng và rồi cô gái bỗng phá lên cười như cô chưa được cười như vậy bao giờ.

- Anh ơi là anh ơi.Chắc đêm qua anh say quá nên anh nhớ lầm rồi.Chị Lan của em đã mất cách nay năm năm rồi anh ạ và vì vậy không thể có chuyện anh đi chơi với chị ấy đêm hôm qua được.

- Thật vô lý quá ! Bác và cô...cô...

- Em tên là Yến.

- Dạ,bác và cô Yến hãy tin tôi vì đêm qua tôi hoàn toàn không say sưa gì cả. Yến nghe Thà nói với vẻ cương quyết và với gương mặt như van nài nên Yến mím môi lại cười chúm chím và nói:

- Em sẽ lấy hình của chị Lan ra cho anh xem có phải là...Lan mà anh đã gặp và đi chơi đêm hôm qua không nhé.

Nói rồi Yến đi lẹ vào nhà trong.Thà đã được bà Thảo mời vào ngồi trong phòng khách.Khi Yến trở ra với cuốn album trên tay,Yến mở hình ra cho Thà xem và anh đã không kiềm chế được nỗi vui mừng nên nói thật lớn:

- Đúng là Lan đây bác ạ.Chính Lan đã mặc bộ quần áo màu tím này đi chơi

với cháu đêm qua đây bác ạ.

Bà Thảo vẫn nhìn vào tấm hình và mắt bà như ngấn lệ khi nói về người con gái:

- Thật không thể tin được ông à.Đúng là cái Lan nhà tôi rất thích mặc bộ đồ màu tím này mỗi khi ra đường dạo phố nên khi nó qua đời vì tai nạn giao thông sau một ngày làm việc từ cơ quan trở về nhà,chúng tôi thương nó vẫn sợ quá nên chúng tôi vẫn còn giữ bộ đồ này trong một cái rương riêng của nó. Để tôi dẫn ông vào xem có phải bộ đồ mà ông đã thấy người nào đó mặc tối hôm qua khi đi ăn với ông không.

Bà Thảo và cô Yến đưa Thà vào phòng ngủ phía bên trong nơi có một cái rương lớn đặt cạnh cái tủ quần áo.Khi cô Yến mở nắp rương ra thì toàn thân của Thà gai ốc nổi đầy mình.Hai chân anh không còn đứng vững được nữa mà chỉ chực quy xuống tại chỗ.Thà nhìn qua Bà Thảo và cô Yến thì hai người đang há hốc miệng ra và mắt thì trợn trừng lên đầy vẻ kinh hoàng khi thấy cái áo vest của Thà đã được xếp ngay ngắn đặt nằm bên cạnh bộ đồ màu tím và trên cái áo vest có một thỏi chewing gum vẫn còn nguyên vẹn./.

Nguồn: Phượng Chi

Được bạn: mrs đưa lên

vào ngày: 13 tháng 10 năm 2007